

Arrest

nr. 298 902 van 18 december 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)
3. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, enerzijds en X en X, anderzijds, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op respectievelijk 3 april 2023 en 5 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2023 met referentnummer X (RvV X).

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 januari 2020. Hij verzoekt op 10 februari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek omdat hij twee keer niet was komen opdagen voor de geplande persoonlijke onderhouds en evenmin binnen de wettelijk voorziene termijn een geldige reden had opgegeven om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep werd door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij nr. 263 759 van 16 november 2021 verworpen.

1.2. Verzoeksters in de zaak RvV X (hierna: eerste en tweede verzoekster), moeder en zus van verzoeker, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 15 februari 2022.

1.3. Op 11 maart 2023 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming en verzoeken verzoeksters beiden een eerste keer om internationale bescherming. Op 2 maart 2023 beslist de commissaris-generaal, zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoeksters, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 6 maart 2023 aan verzoeker en verzoeksters aangetekend worden verzonden.

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw tweede verzoek, beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op 9 april 1997 geboren in Santatecla. Begin jaren 2000 bent u samen met uw moeder D. H. Z. A. (CG: XXXXXXXX en O.V.nr.: X.XXX.XXX) en uw zus A. D. S. A. (CG: XXXXXXXX en O.V. nr.: X.XXX.XXX) naar Ciudad Arce verhuisd in het departement la Libertad, waar jullie altijd zijn blijven wonen en waar uw moeder ook een voedingszaak uitbaatte. Uzelf bent na uw middelbaar aan de universiteit de studies landbouwingenieur begonnen, maar na 2,5 jaar zou u deze studie hebben stopgezet omdat u intussen al aan het werken was en de combinatie van werken en studeren te zwaar werd. U zou van 2018 tot januari 2020 hebben gewerkt in een call center.

Begin november 2019 zou u aan de bushalte zijn benaderd door een bendelid van de bende MS13. Hij zou u vriendelijk hebben gevraagd of u niet wilde toetreden tot hun bende. U zou hem duidelijk gemaakt hebben dat u hier niet in geïnteresseerd was. Toen uiteindelijk de bus arriveerde die u diende te nemen op weg naar uw werk, zou u zich van hem hebben kunnen afmaken. Omdat u vreesde dat u hem later opnieuw aan dezelfde bushalte zou tegenkomen, zou u voortaan aan een andere bushalte de bus hebben genomen.

Begin december 2019 zou u door tijdsgebrek gedwongen zijn om opnieuw de hoofdbushalte te nemen. U zou hier hetzelfde bendelid opnieuw zijn tegengekomen. Opnieuw zou hij u hebben aangesproken en gevraagd hebben of u toch niet wilde toetreden tot hun bende. U zou hem duidelijk gemaakt hebben dat u aan het werken was en dat u de bedoeling had om geld bijeen te sparen zodat u later verder kon studeren. Hij zou u hebben gezegd dat de bende u ook een lening zou kunnen toestaan. Opnieuw probeerde u hem af te wimpelen en duidelijk te maken dat u echt niet geïnteresseerd was in zijn voorstel. Toen uw bus arriveerde, zou u hierin geslaagd zijn door snel op de bus te springen. U zou van de eerste noch van de tweede ontmoeting met dit bendelid uw moeder en zus op de hoogte hebben gebracht omdat u hen niet nodeloos ongerust wilde maken.

Op 16 januari 2020 zou u onderweg naar een winkel opnieuw hetzelfde bendelid zijn tegengekomen. Hij zou zich deze keer erg agressief hebben gedragen. Hij zou u tegen een muur geduwd hebben, hierbij zijn pistool hebben laten zien en gezegd hebben dat zijn geduld op was met u omdat hij u al twee keer vriendelijk had gevraagd om tot hun bende toe te treden. Hij zou u gezegd hebben te weten wie u bent en waar u woont en ook dat u nog drie à vier dagen bedenktijd zou krijgen om een beslissing te nemen. Hij zou ook naar uw familie hebben verwezen. U zou niet meer naar de winkel gegaan zijn en onmiddellijk naar huis zijn gegaan, waar u uw moeder en uw zus op de hoogte bracht van hetgeen u zonet was overkomen, zonder evenwel alle details te vertellen zodat ze niet te ongerust zouden worden. Er werd besloten om uw tante in de stad Zaragoza te vragen of u bij haar kon onderduiken. U zou haar hebben opgebeld, haar alles hebben uitgelegd en vervolgens met haar zijn overeengekomen om bij haar te komen logeren. Diezelfde namiddag nog zou u de bus hebben genomen naar Santatecla waar uw tante werkte en waar zij u vervolgens zou hebben opgepikt om mee naar haar huis te gaan.

Op 20 januari 2020 zou uw moeder, die onderweg was naar een winkel, zijn belaagd door een bendelid die haar meedeelde dat hij het bevel had gekregen om haar te vermoorden omdat zij in een huis woonde met huisnummer 18, het nummer van de rivaliserende bende. Uw moeder zou erin geslaagd zijn zich los

te maken en weg te lopen. Zij zou onmiddellijk contact hebben opgenomen met uw tante en later ook met u. U zou haar aangeraden hebben om ook naar het huis van uw tante te komen in Zaragoza. Uw tante en haar man zouden diezelfde namiddag nog uw moeder en uw zus hebben opgehaald. Toen u later die avond thuiskwam van uw werk zou u uw moeder en uw zus hebben aangetroffen in het huis van uw tante en zou uw moeder nog eens alles hebben verteld. Jullie zouden toen ook jullie verschillende opties hebben besproken en kwamen kort hierna tot de conclusie dat het misschien wel beter was om het land te ontvluchten.

Op 22 januari 2020 heeft uw moeder een klacht ingediend over het incident dat haar twee dagen eerder was overkomen. Op 27 januari 2020 werd uw zus belaagd door twee mannen die het op haar gsm hadden gemunt. Op 29 januari 2020 zou u met het vliegtuig vanuit El Salvador naar België gereisd zijn met tussenstops in Panama en Spanje. Op 30 januari 2020 kwam u in België en op 6 februari 2020 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in.

Op 24 maart 2021 werd door het CGVS besloten tot een beeindiging van uw verzoek omdat u twee keer niet was komen opdagen de geplande persoonlijke onderhoud en evenmin binnen de wettelijk voorziene termijn een geldige reden had opgegeven om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 16 november 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rvv) verworpen.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 11 maart 2022 **een tweede keer** om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek baseerde u zich integraal op dezelfde feiten als die u reeds eerder aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. U legde ter staving van uw tweede verzoek enkel uw paspoort voor.

In het kader van de verzoeken, ingediend door uw moeder en zus, steunden zij zich eveneens op dezelfde motieven als deze door u aangehaald. Uw moeder legde in het kader van haar verzoek volgende stukken voor : documenten in verband met de aangifte die ze heeft gedaan op 22 januari 2020 en een bevestiging ervan bij het parket generaal, haar paspoort, haar identiteitskaart en haar belastingskaart. Uw zus legde enkel haar paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf uw advocate terloops aan dat u psychische problemen heeft en ook dat hiervan nog enkele attesten zouden bezorgd worden (zie notities persoonlijk vraag 127).

Daar er tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen stukken ter staving hiervan werden voorgelegd, werd u hierover kort nog bevraagd. U gaf aan dat u het vooral hier in België erg moeilijk bent beginnen krijgen omwille van de onzekere situatie waarin u verkeert. U zou moeilijk de slaap kunnen vatten en met angsten worstelen. U denkt dat dit deels te wijten is aan wat u in El Salvador heeft meegemaakt en deels aan wat u in België heeft meegemaakt, i.c. u wordt hier vaak genegeerd als u in het Engels praat of met uw vriendin samen bent. Naar aanleiding van deze mentale problemen, bent u in therapie bij een psycholoog (zie notities van het persoonlijk onderhoud vraag 128).

Aangezien dit alles pas werd aangebracht op het einde van uw persoonlijk onderhoud, en enkel door uw advocaat werd aangebracht, en er tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen indicaties waren die konden wijzen op het feit dat u kampt met psychische problemen – u bleek doorheen het onderhoud duidelijk in staat de u gestelde vragen te begrijpen en op een coherente manier uw relaas uit de doeken te doen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 49-53 en vragen 55 - 126) – werd u hier, nadat uw advocaat uw psychische problemen ter sprake bracht, voor de zekerheid nogmaals naar gevraagd. U bevestigde uitdrukkelijk dat het persoonlijk onderhoud op een normale en vlotte manier is kunnen verlopen. U bevestigde ook uitdrukkelijk dat de communicatie met de tolk vlot is verlopen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 129 en 130).

Dat u kampt met stress, angsten en slaapproblemen omwille van de onzekere situatie waarin u hier verkeert, kan zeker worden aangenomen. De Commissaris-generaal betwist ook niet dat de procedure

om internationale bescherming zeker de nodige stress met zich kan meebrengen. Er kan eveneens begrip worden opgebracht voor het feit dat u het moeilijk vindt dat u hier het gevoel heeft genegeerd te worden. Dat u denkt dat uw psychologische problemen ook deels te wijten zijn aan wat u in El Salvador meemeekte, waarbij niet wordt gepreciseerd wat u hiermee juist bedoelt, is ook niet voldoende. U komt hier niet overigens ook niet verder dan het uiten van een loutere bewering en pure veronderstelling.

Dit alles volstaat niet om te besluiten dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming. waarbij niet wordt verduidelijkt wat dit dan zou zijn, kan hier ook geen ander licht op werpen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat, ondanks de belofte van uw raadsman om nog documenten ter staving van uw psychologische problemen voor te leggen – de protection officer nam hiertoe bovendien na het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2023 nogmaals telefonisch contact met uw advocaat – werden geen medische / psychologische attesten overgemaakt.

Uit het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat u geen elementen aanbracht op grond waarvan kan worden besloten dat u, omwille van uw psychologische situatie, niet in staat was deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, deze bendes dan nog eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, i.c. een jongeman die riskeert gedwongen te worden gerekruteerd door bendes, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Zo kan immers allereerst worden opgemerkt dat er een aantal opvallende tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen uw verklaringen en die van uw moeder en uw zus. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate jullie geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat u drie keer contact heeft gehad met één specifiek bendelid die u telkens benaderde om u te overtuigen om tot hun bende toe te treden: één keer in november 2019, één keer begin december 2019 en één keer op 16 januari 2020. U zou de eerste twee keer dat u werd benaderd door het bendelid uw moeder noch uw zus hebben ingelicht over hetgeen u was overkomen om hen niet nodeloos ongerust te maken. Het is pas nadat u de derde keer op erg agressieve wijze werd benaderd dat u hen had ingelicht. U zou hen toen ook hebben verteld over de twee eerder contacten die u had gehad met dit bendelid. U werd nog gevraagd of uw moeder u dan niet had geconfronteerd met de vraag waarom u haar niet eerder van de eerste twee contacten op de hoogte had gebracht. U bevestigde dat zij dit inderdaad had gedaan en voegde eraan toe dat u haar dan had geantwoord dat u haar en uw zus niet had willen ongerust maken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 50, 51, 52, 56-59, 64, 66, 67 en 70).

Uw moeder daarentegen verwees slechts naar twee contacten tussen uzelf en het bendelid (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 122, 124). Bovendien liet uw moeder eveneens optekenen dat zij al eerder contact had opgenomen met haar zus over het probleem dat u met benedeleden had, meer bepaald naar aanleiding van het contact dat er tussen u en dit bendelid was aan de bushalte(s) (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 139), terwijl u nochtans uitdrukkelijk had laten optekenen dat u uw moeder pas inlichtte van de drie aanvaringen na het derde incident op 16 januari 2020 en nadat u op een agressieve manier was benaderd (zie supra).

Ook uw zus verwees naar slechts twee contacten tussen uzelf en het bendelid (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 62).

In ditzelfde verband verklaarde u dat u uw moeder en uw zus in eerste instantie niet had ingelicht over de twee eerste contacten met het bendelid omdat u ervan uitging dat het wel zou overwaaien. U werd er evenwel op gewezen dat het eerder naïef was om dit te denken en zelfs weinig geloofwaardig, gezien de context die u zelf had geschetst en waarbij u zelf verklaarde het overgrote deel van de keren – u had het over 80% van de tijd dat u in de richting van de bushalte, waar u sinds de eerste aanvaring de bus nam, stapte dat ene bendelid aan de hoofdbushalte opmerkte (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 51). U bevestigde dat het inderdaad dwaas was om ervan uit te gaan dat het wel zou overwaaien. U haalde wel nog aan niet te hebben verwacht dat het bendelid plots zo hard zou toeslaan. (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 65). Ook deze laatste nuancering van u doet echter de wenkbrauwen fronsen. Het is immers algemeen bekend dat benedeleden in El Salvador zich op grote schaal van geweld bedienen om hun doelen te bereiken.

Op 16 januari 2020 zou u naar eigen zeggen op weg geweest zijn naar een winkel, toen u dus op agressieve wijze door het bewuste bendelid was aangepakt. U zou onmiddellijk na dit incident naar huis gegaan zijn en dus niet meer naar de winkel zijn gegaan. U zou thuis aangekomen zijn ergens tussen 11 en 13 uur, waar u dan uw moeder en uw zus inlichtte over hetgeen u zonet was overkomen zonder evenwel alle details te geven. Jullie zouden dan uw tante op de hoogte hebben gebracht en afgesproken hebben dat u een tijd bij haar zou onderduiken. Na enkele uren zou u het huis terug hebben verlaten om met de bus naar Santatecla te gaan waar uw tante werkte en waar zij u zou hebben komen afhalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 71-83).

Uw moeder legde hieromtrent gelijkaardige verklaringen af als u (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 127-143).

Uw zus evenwel legde over de feiten van die dag echter flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zij verklaarde dat u die dag was gaan werken en dus niet dat u die dag op weg was naar de winkel. U zou, althans in de versie van uw zus, vervolgens dat bendelid zijn tegengekomen en agressief zijn behandeld om dan uw moeder telefonisch in te lichten over hetgeen u was overkomen. Uw zus zou toen ook op de hoogte zijn gekomen aangezien ze zich vlakbij uw moeder bevond toen zij dat telefoontje van u ontving. U zou dan, nog steeds in de versie van uw zus, naar uw werk zijn gegaan en pas 's avonds na uw werk omstreeks 17.30 à 18 uur naar huis zijn gekomen. Uw zus herinnerde zich niet meer precies wanneer u naar uw tante vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 90-106). Uw zus werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden. Zij liet uitschijnen dat uw moeder wellicht door de zenuwen dingen had laten optekenen die niet klopten (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 91). Dat ze verder eveneens liet optekenen niet te weten welke versie van de feiten uw moeder had weergegeven

(zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 96), is wel heel opvallend en doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat, indien jullie relaas de waarheid betreft, er maar één versie van de feiten is en er aldus geen twijfel zou zijn omtrent 'welke versie' werd weergegeven.

Voorgaande vaststellingen en de opmerkelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook reeds in ernstige mate jullie geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn er nog een aantal vaststellingen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Zo dient te worden opgemerkt dat jullie besluit om u eerst te laten onderduiken bij uw tante terwijl uw moeder en zus achterbleven in jullie woonplaats, zeer opmerkelijk om niet te zeggen weinig ernstig is. U had immers laten optekenen dat het bendelid in niet mis te verstane bewoordingen ook uw familieleden had bedreigd: "het probleem zou voor uw familie zijn als u het besluit nam om het niet te doen". Gezien deze door u geschetste gang van zaken gaf uw vlucht uit de stad aan de bende het signaal om hun eis tot toetreding te negeren, waardoor u aldus, conform de bendelogica, uw familieleden blootstelde aan vervolging door deze bendeleden. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde te begrijpen dat dit allemaal raar overkomt. U voegde eraan toe dat de druk van het moment jullie ertoe had aangezet om wellicht de verkeerde beslissing te nemen, maar u verklaarde duidelijk dat het zo is gegaan en dat u niet inzag waarom u erover zou moeten liegen. U herhaalde dat u in de eerste plaats werd gevisieerd en pas in de tweede plaats uw familieleden en ook dat jullie op korte termijn dienden te beslissen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 84-88). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Dat u uw moeder en zus, die u typeerde als erg ongerust, van het nerveuze type en zich snel ongerust te maken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 52, 57, 70, 76 en 112) vervolgens gewoon achterliet bij jullie thuis, terwijl jullie toch weet hadden van de risico's die dit mogelijks voor hen met zich meebracht, dit gelet op de uitdrukkelijke bedreigingen die ook aan hun adres werden geuit (zie supra + notities persoonlijk onderhoud vraag 87), is gewoonweg onbegrijpelijk. Dat jullie op korte termijn een beslissing zouden hebben moeten nemen, kan overigens ook geenszins verduidelijken waarom jullie dan niet direct samen bij uw tante zouden hebben kunnen onderduiken. Uw moeder en zus zouden immers amper vier dagen nadat u naar uw tante trok, ook naar daar gekomen zijn. Na een telefoontje van uw moeder ging uw tante bovendien samen met haar man direct uw moeder en zus thuis ophalen (zie infra). Dit wijst er eens te meer op dat hun vlucht naar Zaragoza niet veel voorbereiding of moeilijkheden met zich meebracht waardoor het eens zo onbegrijpelijk is dat jullie dan niet gewoon samen op hetzelfde moment naar Zaragoza trokken.

Over het incident dat uw moeder zou zijn overkomen op 20 januari 2020, legden u en uw moeder bovendien weerom opvallend tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat uw moeder direct na het incident haar zus, uw tante, had opgebeld waarna uw tante en haar man, uw moeder en uw zus hadden bij jullie thuis ophaalden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 106-111). Uw moeder daarentegen verklaarde dat zij met uw zus diezelfde dag met de bus naar uw tante afreisden (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 170-172). Uw zus haar verklaringen dienaangaande kwamen grotendeels overeen met uw verklaringen. Uw zus werd geconfronteerd met de afwijkende verklaringen afgelegd door uw moeder. Ze kon deze ongerijmdheid evenwel niet uitklaren maar beperkte zich tot het betwisten van wat uw moeder had aangehaald en het bevestigen van haar eigen, en uw, verklaringen als zouden zij door uw tante met de auto zijn opgehaald (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 82-88). Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan.

Ook wat de aangifte betreft die uw moeder zou hebben gedaan van het incident dat haar op 20 januari 2020 zou zijn overkomen konden er flagrant tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen worden vastgesteld. Uw moeder en uzelf verklaarden dat de aangifte werd gedaan op 22 januari 2020 en ook dat uw moeder alleen naar het politiekantoor is gegaan met een taxi (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 115-118 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 175-179). Uw zus daarentegen verklaarde dat uw moeder op de 20ste januari, de dag van het incident zelf, reeds aangifte deed en ook dat ze samen met uw tante en nonkel hiervoor naar het politiekantoor was gegaan. Uw zus opnieuw geconfronteerd met deze ongerijmdheden, kwam ze niet verder dan op te merken dat ze het zich niet meer zo goed kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 107-114). Dit overtuigt allerminst daar logischerwijs kan verondersteld worden dat uw zus dit dan ook direct zo zou hebben aangegeven.

Wat de aangifte zelf betreft die uw moeder zou hebben gedaan is het overigens opmerkelijk om vast te stellen dat ze enkel melding maakte van de feiten die zich op 20 januari 2020 zouden hebben voorgedaan,

maar hierbij heeft nagelaten om met één woord te reppen over de feiten die u waren overkomen op 16 januari (zie vertaling aangifte: notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 192). Luidens jullie eigen verklaringen waren jullie er nochtans van overtuigd dat beide feiten verband houden met elkaar. Uw moeder werd gevraagd om hiervoor een uitleg te geven. Ze verklaarde dat het in El Salvador het altijd een risico inhoudt om aangifte te doen van bendegegeweld gerelateerde feiten aangezien bendeleden vaak geïnfilteerd zijn in de politie. Deze uitleg kan allerm minst overtuigen aangezien uw moeder door aangifte te doen over de feiten die haar zouden zijn overkomen wel aangifte deed, terwijl het hier eveneens om aan bendegegeweld gerelateerde feiten ging. Uw moeder repliceerde hierop dat de feiten die u als jongeman waren overkomen iets alledaags zijn voor de politie en dat de politie hier wellicht geen aandacht aan schenkt (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 20-25). Ook deze uitleg kan allerm minst overtuigen ingeval van een waarachtig relaas. Immers de feiten die u zouden zijn overkomen op 16 januari 2020 betroffen een gewelddadig incident, waarbij fysieke agressie en doodsbedreigingen aan te pas kwamen. Om dit dan af te doen als iets alledaags is niet ernstig te noemen. Uzelf werd hier ook om een reactie gevraagd. U antwoordde dat u evenmin begreep waarom uw moeder in de aangifte van de feiten die haar waren overkomen, niet had verwezen naar de feiten die u vier dagen eerder waren overkomen. U verklaarde dat uw moeder het niet wilde zeggen. U voegde er ook aan toe dat de politie vaak gaan aandacht schenkt aan aangiftes omwille van bedreigingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 119). Jullie argumentatie houdt geen steek. Immers, de feiten die uw moeder op 20 januari 2020 zou hebben meegemaakt betroffen eveneens een bedreiging. Waarom uw moeder het dan wel de moeite zou hebben gevonden om hiervan melding te maken bij de politie maar niet van wat u was overkomen omdat 'bedreigingen vaak niet ernstig genomen worden', snijdt geen hout.

Het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden afgeleid dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Voorts dient nog te worden gewezen op het incident dat uw zus zou zijn overkomen op 27 januari 2020 waarbij ze door twee mannen werd belaagd die het op haar GSM hadden gemunt. Los van het feit dat dit loutere beweringen betreffen die op geen enkele manier worden gestaafd, moet voorts worden opgemerkt dat het hier een incident van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft wat geenszins resulteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat dit incident gelinkt is aan de problemen die u zou hebben gekend, dient vooreerst nogmaals te worden onderstreept dat, zoals hierboven werd aangetoond, aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Uw moeder noch uw zus haalden doorheen hun verklaringen omtrent het incident wat uw zus op 27 januari 2020 zou hebben meegemaakt ook geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 115-121 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 181-188).

Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder en uw zus nog ruim twee jaar in El Salvador zijn gebleven na uw vertrek. Ze verbleven in de stad Zaragoza bij uw tante. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze er in die periode incidenten of problemen hebben meegemaakt. Het enige wat ze aanhaalden, was dat ze via burens hadden vernomen dat er zich op een gegeven moment verdachte auto's ophielden in de buurt (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 205-211 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 122-126). Uw moeder noch uw zus zelf hebben deze auto's ooit opgemerkt. Dient ook hier weer te worden opgemerkt dat uw moeder en zus hier niet verder komen dan het uiten van blote beweringen die niet worden gestaafd. Dat ze via burens zouden vernomen hebben dat er 'verdachte' wagens in de buurt waren, kan hoe dan ook geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Op geen enkel moment werden concrete objectieve elementen aangebracht die deze nood in hun hoofde omwille van deze beweerde verdachte auto's zou kunnen aantonen.

Bovendien spreken uw moeder en uw zus zich ook hier weer tegen over de start en de duur van de periode waarin deze wagens zouden zijn verschenen in de buurt van het huis van uw tante. Uw moeder verklaarde dat dit gedurende ongeveer een periode van drie maanden was en meer bepaald in het begin van de periode van twee jaar (zie notities persoonlijk onderhoud 2214773, vragen 208 en 209), terwijl uw zus verklaarde dat het begon zeer kort nadat zij naar het huis van uw tante waren verhuisd en dat de hele periode van twee jaar is blijven aanhouden (zie notities persoonlijk onderhoud 2214774, vragen 122 en 123).

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het door u voorgelegde paspoort kan louter uw persoonsgegevens en reisweg aantonen, niets meer of minder. Dit document spreekt zich geenszins uit over de redenen waarom u El Salvador heeft verlaten. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor de door uw moeder en zus voorgelegde paspoorten, identiteitskaart en belastingkaart.

Ook de door uw moeder voorgelegde aangifte en het attest van het parket generaal volstaat niet om voorgaande appreciatie te weerleggen. Deze stukken kunnen hoogstens aantonen dat uw moeder aangifte deed niets meer en niets minder. Deze stukken spreken zich evenwel niet uit over de waarachtigheid van de feiten die in de aangifte werden vermeld. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, wat, zoals uit al bovenstaande blijkt, in casu geenszins het geval is.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw moeder en zus werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op 29 juli 1971 geboren in Santatecla. U bent sinds lang gescheiden van de vader van uw twee kinderen. Begin jaren 2000 bent

u samen met uw zoon A. D. E. A (CG: XXXXXXXX en O.V. nr.: X.XXX.XXX) en uw dochter A. D. S. A. (CG: XXXXXXXX en O.V. nr.: X.XXX.XXX) naar Ciudad Arce verhuisd in het departement la Libertad, waar jullie altijd zijn blijven wonen en waar u een voedingszaak uitbaatte.

U verliet El Salvador, samen met uw dochter, en reisde op 5 februari 2022 naar België waar u uw zoon vervoegde. Uw zoon kwam reeds in 2020 naar België en verzocht hier op 6 februari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Zijn eerste verzoek werd op 24 maart 2021 door het CGVS afgesloten met een beeindiging van verzoek. Het beroep ingediend tegen deze beslissing werd op 16 november 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U en uw dochter verzochten hier op 11 maart 2022 om internationale bescherming. Ook uw zoon, die het Belgische grondgebied niet had verlaten, verzocht hier diezelfde dag **een tweede keer** om internationale bescherming.

U baseert zich in het kader van uw verzoek integraal op dezelfde elementen als deze aangehaald door uw zoon in het kader van zijn tweede verzoek. Er kan bijgevolg volstaan met een verwijzing naar het feitenrelaas weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon zijn tweede verzoek.

Dit feitenrelaas luidt als volgt :

[...]

Na het vertrek van uw zoon bleef u, samen met uw dochter ruim twee, i.c. tot uw vertrek op 5 februari 2022, in Zaragoza bij uw broer en zijn echtgenote.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor : documenten aangaande de aangifte die u heeft gedaan op 22 januari 2020 en een bevestiging ervan bij het parket generaal, uw paspoort, uw identiteitskaart en uw belastingskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw relaas integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw zoon in het kader van zijn tweede verzoek. In zijn hoofde werd in het kader van zijn tweede verzoek door de Commissaris-generaal evenwel besloten tot een weigering van de vluchtelingenconventie en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en er geen elementen zijn op grond waarvan kon worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Daar u zich beperkt tot een verwijzing naar de elementen aangebracht door uw zoon en voor het overige geen andere, eigen elementen aanbrengt, kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon zijn tweede verzoek.

Deze beslissing luidt als volgt :

[...]

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en belastingskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan doch deze stukken spreken zich niet uit over de problemen die u in El Salvador zou hebben gekend. De stukken in verband met de aangifte van 22 januari 2020 en de bevestiging van het parket generaal, kan hoogstens aantonen dat u aangifte deed niets meer en niets

minder. Deze stukken spreken zich evenwel niet uit over de waarachtigheid van de feiten die in de aangifte werden vermeld. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, wat, zoals uit al bovenstaande blijkt, in casu geenszins het geval is.

Via uw advocate maakte u na het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen over in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud van 8 december 2022 over. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De meeste opmerkingen betreffen immers verduidelijkingen of toevoegingen van hetgeen er tijdens het persoonlijk onderhoud werd neergeschreven (zie opmerkingen in verband met de vragen 37, 59, 64, 122).

Enkel de opmerking met betrekking tot vraag 174: 'Dit hadden we niet verwacht' in de plaats van hetgeen is geacteerd: 'Eigenlijk hadden we ons daar al aan verwacht de bende keert zich immers tegen een familie en dan maken ze die wanhopig laten ze die verdwijnen of gaan ze die vermoorden.', is een opmerking waaruit blijkt dat hetgeen is geacteerd niet overeenstemt met uw verklaringen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook rechtzetting niets verandert aan het geheel van bovenstaande bevindingen en de algemene appreciatie. Dient bovendien nog te worden opgemerkt dat deze opmerking bijkomend indruist tegen wat uw zoon dienaangaande verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, i.c. dat hij dacht dat het wel zou overwaaien en niet had gedacht dat het bendelid zo hard zou toeslaan (zie supra). De opmerking met betrekking tot vraag 185: 'Ja dat is hoe het is' in de plaats van hetgeen is geacteerd: 'Het is mogelijk...' drukt uit dat er wat u betreft, bij nader inzien geen twijfel mogelijk is omtrent de bovengenoemde vraag 185. Ook deze door u toegevoegde nuance verandert niets aan bovengenoemde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op 10 oktober 1998 geboren in San Salvador. Begin jaren 2000 bent u samen met uw moeder D. H. Z. A. (CG: XXXXXXXX en O.V.nr.: X.XXX.XXX) en uw broer A. D. E. A. (CG: XXXXXXXX en O.V. nr.: X.XXX.XXX) naar Ciudad Arce verhuisd, in het departement la Libertad, waar jullie altijd zijn blijven wonen en waar uw moeder ook een voedingszaak uitbaatte. Uzelf bent na uw middelbaar uw moeder beginnen helpen in de voedingszaak die zij uitbaatte. In 2020 zou u nog een cursus Engels zijn begonnen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort voor.

Uw moeder in het kader van haar verzoek bewijzen voor van de aangifte die ze heeft gedaan op 22 januari 2020 en een bevestiging ervan bij het parket generaal, naast haar paspoort, haar identiteitskaart en haar belastingskaart.

U verliet El Salvador, samen met uw moeder, en reisde op 5 februari 2022 naar België waar u uw broer vervoegde. Uw broer kwam reeds in 2020 naar België en verzocht hier op 6 februari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Zijn eerste verzoek werd op 24 maart 2021 door het CGVS afgesloten met een beeindiging van verzoek. Het beroep ingediend tegen deze beslissing werd op 16 november 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U en uw moeder verzochten hier op 11 maart 2022 om internationale bescherming. Ook uw broer, die het Belgische grondgebied niet had verlaten, verzocht hier diezelfde dag **een tweede keer** om internationale bescherming.

U baseert zich in het kader van uw verzoek integraal op dezelfde elementen als deze aangehaald door uw broer in het kader van zijn tweede verzoek. Er kan bijgevolg volstaan met een verwijzing naar het feitenrelaas weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer zijn tweede verzoek.

Dit feitenrelaas luidt als volgt :

[...]

Na het vertrek van uw broer bleef u, samen met uw moeder ruim twee, i.c. tot uw vertrek op 5 februari 2022, in Zaragoza bij uw tante en haar echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor : documenten aangaande de aangifte die u heeft gedaan op 22 januari 2020 en een bevestiging ervan bij het parket generaal, uw paspoort, uw identiteitskaart en uw belastingskaart.

Na uw persoonlijk onderhoud werden op 26 december 2022 via uw advocaat nog opmerkingen bij het gehoorverslag overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw relaas integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw broer in het kader van zijn tweede verzoek. In zijn hoofde werd in het kader van zijn tweede verzoek door de Commissaris-generaal evenwel besloten tot een weigering van de vluchtelingenconventie en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en er geen elementen zijn op grond waarvan kon worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Daar u zich beperkt tot een verwijzing naar de elementen aangebracht door uw broer en voor het overige geen andere, eigen elementen aanbrengt, kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer zijn tweede verzoek.

Deze beslissing luidt als volgt :

[...]

Het door u voorgelegde paspoort kan geen ander licht werpen op voorgaande. Dit document bevestigt louter uw persoonsgegevens en reis vanuit El Salvador, elementen die op zich niet ter discussie staan.

Dit document spreekt zich evenwel niet uit over de redenen waarom u El Salvador verliet.

Ook de door uw moeder voorgelegde stukken vermogen bovenstaande niet om te vormen. Haar paspoort, identiteitskaart en belastingskaart hebben immers ook enkel betrekking op haar persoonsgegevens en reisroute, maar hebben geen uitstaans met jullie asielmotieven. De stukken in verband met de aangifte van 22 januari 2020 en de bevestiging van het parket generaal, kan hoogstens aantonen dat uw moeder aangifte deed, niets meer en niets minder. Deze stukken spreken zich evenwel niet uit over de waarachtigheid van de feiten die in de aangifte werden vermeld. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, wat, zoals uit al bovenstaande blijkt, in casu geenszins het geval is.

De opmerkingen die u via uw advocate heeft overgemaakt naar aanleiding van het gehoorverslag dat u werd opgestuurd zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De opmerkingen in verband met vragen 9, 14 en 38 betreffen louter een correctie van een datum, de schrijfwijze van een (plaats)naam dan wel de inschatting van de afstand tussen twee steden. De opmerking in verband met vraag 92 betreft een toelichting van waar uw broer precies naar toe ging. U haalt nu aan dat uw broer ging winkelen, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij naar zijn werk ging. Dit betreft een loutere postfactum aanpassing van uw verklaringen, aangepast aan de verklaringen die uw moeder en broer tijdens hun persoonlijk onderhoud aflegden. Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan om de tijdens jullie onderhouden vastgestelde ongerijmheid dienaangaande te rechtvaardigen.

Hetzelfde kan worden opgemerkt voor uw opmerkingen aangaande vragen 108 en 112.

De overgemaakte opmerkingen kunnen dan ook geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 292 698, is de zoon/broer van eerste en tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 292 759. Verzoekers beroepen zich allen op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op nagenoeg dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoeksters wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen en slechts op enkele punten aangevuld. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknachtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel en in hoofddoorde betogen verzoekers dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Ten eerste maken verzoekers een aantal preliminaire opmerkingen. Enerzijds geven zij een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van (de geloofwaardigheid van) een verzoek om internationale bescherming, met name aangaande het feit dat een gegronde vrees een objectief en subjectief element bevat en dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen. Zij besluiten in dit verband dat de gegrondheid van hun vrees in rechte lijn ligt met de algemene toestand van hun land van herkomst en de gegevens inzake bendegeweld waarover de verwerende partij zelf beschikt. Inzake het subjectief element van een gegronde vrees wijzen verzoekers erop dat het niet betwist wordt dat zij verschillende malen verhuisden uit vrees voor de bendeleiden. Zij besluiten dat hieruit reeds kan worden afgeleid dat zij wel degelijk een persoonlijke vrees koesteren. In het verzoekschrift van verzoeksters wordt hier nog aan toegevoegd dat verzoeksters beiden vrouwen zijn en daarmee een gemakkelijk doelwit zijn voor de bendes in El Salvador. Hieromtrent wordt het volgende gesteld:

"Het CGVS beweert dat de door verzoeksters geschetste Problemen in El Salvador louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève.

Verzoeksters kunnen hier niet mee akkoord gaan.

Wanneer er een vrees voor vervolging is ten opzichte van niet-overheidsactoren, dient te worden aangetoond dat de overheidsactoren geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging.

De vrees van verzoeksters is vanwege de bende MS13, die actief zijn in de kolonie waar zij verbleven en waarmee zij persoonlijke Problemen hebben ondervonden.

Verzoeksters werden bedreigd door leden van de bende MS13, omdat zij woonden op het huisnummer 18, het nummer van de rivaliserende bende.

Het bendegeweld in El Salvador is een algemeen bekend feit en probleem. Bovendien zijn vrouwen een extra kwetsbare groep die vaker het slachtoffer worden van dergelijk bendegeweld (zie het onderdeel subsidiaire bescherming). De overgrote meerderheid van de gevallen van geweld tegen vrouwen in El Salvador wordt gekenmerkt door straffeloosheid, ondanks het bestaan van een functionerend wetgevend en institutioneel kader ter bescherming van de rechten van de vrouw. (zie pg. 20 van de COI dd. 04/07/2022)

Uw Zetel oordeelde reeds in het verleden dat er geen doeltreffende overheidsbescherming in El Salvador tegen niet-overheidsactoren voorhanden is. (zie arrest nr. 275 327 van 15 juli 2022) Uit de landeninformatie blijkt dat er een zekere verwevenheid is tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies kan leiden (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 24, beschikbaar via Refworld | UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador en UK Home Office, Country Policy and Information Note. El Salvador. Fear of Gangs, p. 13, beschikbaar via Country policy and information note: actors of protection, El Salvador, February 2021 (publishing.service.gov.uk)). Verder blijkt uit het rapport van het UK Home Office dat bescherming van de overheid tegen bendes weinig effectief is, dat beschermingsmogelijkheden beperkt zijn en dat hoewel er geïnvesteerd werd in de politiediensten, politieagenten onderbetaald blijven en corruptie en straffeloosheid problematisch blijven, terwijl vele klachten niet onderzocht worden (UK Home Office, p. 13).

De vrees voor vervolging van verzoeksters ten aanzien van de niet-overheidsactor, zoals de bende MS13, ressorteert dan ook weldegelijk onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève."

Ten tweede bespreken verzoekers objectieve informatie over de algemene toestand in hun land van herkomst:

"Uw Zetel heeft reeds meermaals het belang van correcte landeninformatie onderstreept om te kunnen bepalen of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat of om de geloofwaardigheid van een verzoek(st) er te beoordelen (zie onder meer RVV 9 feb 2017, 182.40, 21 feb 2017, 182.590).

Vooreerst, tonen verschillende legitieme bronnen aan dat de situatie in El Salvador inderdaad precair is en dat geweld er welig tiert.

El Salvador staat op een overtuigende eerste plaats waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld (<https://www.statista.com/statistics/262963/ranking-the-20-countries-with-the-most-murders-per-100-000-inhabitants/>).

Bovendien is de hoofdstad op wereldschaal de gevaarlijkste stad;

[...]

(zie <https://www.nytimes.com/interactive/2019/05/04/world/americas/honduras-gang-violence.html>)

Op 27.03.2022 werd de noodtoestand in El Salvador aangekondigd na dat er op één dag tijd 62 doden vielen door bendegeweld!

Zie o.a. :

- https://www.standaard.be/cnt/dmf20220327_93803992

-<https://www.demorgen.be/nieuws/noodtoestand-in-el-salvador-na-tientallen-doden-door-bendegeweld-b9cfb7c8/>

De noodtoestand werd tot op heden verlengd: https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230316_92307320 (publicatie 16.03.2023)

Het OSAC El Salvador 2020 Crime & Safety Report beschrijft het geweld in El Salvador als volgt:

[...]

(zie <https://www.osac.gov/Content/Report/b4884604-977e-49c7-9e4a-1855725d032e>)

Uit de UNHCR Guidelines blijkt dat het bendegeweld uit El Salvador kan leiden tot een ernstige bedreiging voor het leven en wel degelijk kan vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Wanneer iemand uit El Salvador een verzoek tot internationale bescherming richt, dient er weldegelijk een grondig onderzoek dient te worden gevoerd, gelet op de context van het bendegeweld in El Salvador):

[...]

(zie <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>)

Vermelde objectieve informatie toont duidelijk de algemene toestand in El Salvador aan: het algemeen klimaat van geweld, de ernstige bedreiging van het leven van individuen door bendegeweld. O.b.v. deze informatie moet er onderzocht worden of de vrees van de verzoeker gegrond is en de geloofwaardigheid van het relaas dient te worden nagegaan.

Het relaas van de verzoeksters correspondeert, en kan perfect kaderen in de algemene toestand in El Salvador.

Verder weten verzoeksters niet zeker waarom zij en de zoon van eerste verzoekster gevisieerd werden door de bendeleden; het kan derhalve geenszins uitgesloten worden dat zij gevisieerd werden omwille van het behoren tot een bepaalde groep.

Bovendien blijkt duidelijk uit de vermelde Guidelines dat iemand die onder het controlegebied van de gangs leeft/ de gangs niet gehoorzaamt weldegelijk in aanmerking kan komen voor bescherming op grond van de Vluchtenlingenconventie:

[...]"

Ten derde gaan verzoekers in op de geloofwaardigheidsbeoordeling van hun relaas door de verwerende partij. Verzoekers hekelen dat de verwerende partij hun geloofwaardigheid in vraag stelt en oordeelt dat hun verklaringen weinig waarschijnlijk en ongeloofwaardig zijn, ondanks dat de hogerstaande objectieve gegevens hun geloofwaardigheid zouden moeten ondersteunen en aan verzoekers het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend worden wanneer hun verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Volgens verzoekers baseert de verwerende partij deze conclusie voornamelijk op een aantal vermeende tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen onderling. In dit verband benadrukken zij dat er geen enkele tegenstrijdigheid vast te stellen is in het relaas van verzoeker zelf, niettegenstaande de hoge mate van detaillering die hij gaf. Onder verwijzing naar de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud benadrukken zij dat de verwerende partij duidelijk vergeet dat verzoeker zelf zéér gedetailleerde en coherente verklaringen heeft afgelegd. Voorts menen zij dat de mate van detaillering en doorleving enorm is, dat men al een hele goede leugenaar zou moeten zijn om zo'n gedetailleerd doch bedrieglijk relaas uit de duim te zuigen en dat verzoeker nog steeds, na ruim vier jaar, kan navertellen welke gevoelens en emoties de traumatische gebeurtenissen die hij in El Salvador heeft meegemaakt bij hem opwekken. Ook in dit verband citeren verzoekers uit verzoekers notities van zijn persoonlijk onderhoud. Zij benadrukken dat hij zijn emoties omschrijft, zonder dat de *protection officer* hiernaar moest vragen. Volgens verzoekers zoekt de verwerende partij enkel elementen à *charge* en wuift zij de elementen à *decharge* zonder meer weg. Voorts stellen zij dat vergissingen van eerste en tweede verzoekster geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, daar zij er zelf niet bij waren toen verzoeker werd aangesproken door het bendelid, zij dit zelf niet meemaakten en het maar van horen zeggen hebben en verzoeker dit pas later aan zijn familieleden vertelde, waardoor zij zijn verhaal pas enkele maanden later hoorden. Gelet hierop is een fout volgens hen snel gebeurd en is het niet geheel onlogisch dat verzoeksters het relaas van verzoeker niet in detail kunnen navertellen. Dit geldt des te meer daar zij kampen met een enorme angst en het gaat over feiten van ruim vier jaar terug. Zij stellen dat verzoeksters wel gedetailleerd en eveneens doorleefd konden vertellen wat hen zelf was overkomen in het voorjaar van 2020. Zij besluiten dat mochten zij samen een verhaaltje verzinnen, zij dan toch wel beter zouden hebben afgesproken wat ze zouden vertellen en dat het in die zin niet zomaar tot de conclusie mag leiden dat hun relaas een leugen zou zijn. Verzoekers menen dat dit ook omgekeerd geldt, in de zin dat het gegeven dat verzoeker bijvoorbeeld niet meer zeker weet hoe de eerste verzoekster bij de tante is geraakt (met de bus/auto) of het feit dat verzoeker en tweede verzoekster andere verklaringen afleggen dan eerste verzoekster over de aangifte die eerste verzoekster bij de politie deed, louter te wijten is aan het feit dat verzoeker op dat moment op zijn werk was en hij er dus zelf niet bij was. Luidens de verzoekschriften geldt hetzelfde voor het feit dat verzoeker en tweede verzoekster andere verklaringen afleggen dan eerste verzoekster over de aangifte die deze bij de politie deed. Daarnaast opperen verzoekers dat het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk thuis vertelde dat hij het slachtoffer werd van bendedreiging, niet onmiddellijk mag worden weerhouden als een reden om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, zoals hun advocaten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal reeds opmerkten. In dit verband stellen zij dat slachtoffers van verschillende soorten geweldsdaden zich schamen en niet durven te spreken en dat het niet onmiddellijk durven vertellen van een traumatische gebeurtenis iets is wat vaker voorkomt. Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat verzoeker duidelijk verklaarde dat het gegeven dat hij eerst vluchtte naar de woning van de tante, en verzoeksters pas daarna kwamen, een beslissing was die genomen werd onder grote druk. Zij voegen hieraan toe dat hij eerst vertrok omdat hij rechtsreeks werd bedreigd en dat verzoeksters daags nadien vertrokken. Volgens verzoekers blijkt hier duidelijk uit dat ze in eerste instantie niet de intentie hadden om te vluchten en dat zij wel degelijk een alternatief zochten in eigen land. Verzoekers besluiten dat hun relaas zelf coherent, doorleefd en gedetailleerd is en kadert in de Salvadoraanse

context. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voegen zij hier nog aan toe dat, zelfs al zou er getwijfeld worden aan hun relaas, de term gegronde vrees voor vervolging ook een toekomstgericht onderzoek bevat. In dit verband stellen zij dat verzoekers vrees wel degelijk gegronde is, gelet op het feit dat hij leefde in een door bendes gecontroleerd gebied, hij El Salvador als jonge twintiger verliet, hij zich thans vier jaar in België bevindt, hij amper een netwerk heeft in El Salvador en hij op heden kampt met een psychologische problematiek. Zij menen daarnaast dat ook verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging hebben daar zij leefden in een door bendes gecontroleerd gebied, daar tweede verzoekster El Salvador als jonge twintiger verliet, daar zij zich thans al meer dan een jaar in België bevinden en zij amper nog een netwerk hebben in El Salvador.

Tot slot bespreken verzoekers de psychische kwetsbaarheid van verzoeker. Concreet stellen zij dat verzoeker kwetsbaar is doordat hij het psychologisch zwaar heeft, en dat hij te kennen gaf dat dit onder meer komt door wat hij in El Salvador heeft meegemaakt. Zij stellen dat verzoeker voordien een kerngezonde jonge twintiger was, die kon studeren en werken en nooit eerder psychologische problemen had. Zij menen dat het gegeven dat hij op heden met mentale problemen kampt, dan ook een indicator is voor de geloofwaardigheid van zijn problemen in El Salvador. Onder verwijzing naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en het UNHCR-Handboek, betogen verzoekers dat de psychische toestand van verzoekers om internationale bescherming adequaat moet geïntegreerd worden in de beoordeling van de geloofwaardigheid, hetgeen de verwerende partij *in casu* heeft nagelaten. Zij benadrukken dat er rekening diende te worden gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker, ook bij de beoordeling ten gronde. Voorts betogen verzoekers dat de verwerende partij klaarblijkelijk niet betwistte dat verzoekers psychologische problematiek wel degelijk bestaat ondanks dat het psychologisch attest pas na het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd overgemaakt. Zij bevestigen dat de *protection officer* hun advocaat op 27 maart 2023 opbelde om te vragen of er alsnog een psychologisch attest zou worden overgemaakt en stellen dat de beslissing evenwel klaarblijkelijk reeds genomen werd. Zij betogen dat, hoewel drie dagen na het telefoontje wel degelijk een psychologisch attest werd overgemaakt, diezelfde dag reeds een weigeringsbeslissing werd verzonden.

In een tweede middelonderdeel en ondergeschikt gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij zijn het niet eens met de conclusie van de verwerende partij dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Enerzijds menen verzoekers dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Zij betogen dat uit een lezing van het rapport, op basis waarvan de verwerende partij haar conclusies baseert aangaande de situatie van terugkeerders in El Salvador, blijkt dat deze conclusies geenszins stroken met de inhoud van dit rapport. Volgens hen blijkt uit dit rapport dat verzoekers om internationale bescherming die slachtoffer werden van geweld bij terugkeer een risico lopen opnieuw slachtoffer te worden van geweld. Zij voegen hieraan toe dat, hoewel de verwerende partij beslist dat er weinig informatie voorhanden is wat betreft de (veiligheids-)situatie van terugkeerders, het rapport nochtans duidelijk stipuleert dat er wel degelijk verschillende bronnen zijn die erop wijzen dat er wel verhoogde risico's op ernstige schade zijn voor terugkeerders naar El Salvador. Zij besluiten dat het minstens niet zorgvuldig is om ongenuanceerd op basis van dit rapport te besluiten dat er niets kan gezegd worden over de (veiligheids-)situatie van terugkeerders en te oordelen dat er geen risico zou zijn. Verzoekers vervolgen hun betoog door te stellen dat een rapport van *Human Rights Watch* van 5 februari 2020 bevestigt dat terugkeerders naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven. Hoewel dit rapport voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, toont dit volgens verzoekers toch het risico aan voor verzoekers om internationale bescherming uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst. Zij benadrukken dat het rapport duidelijk aantoonde dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendege geweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood. Verzoekers citeren uit dit rapport en stellen enerzijds dat het op basis van dit rapport niet te begrijpen valt dat de commissaris-generaal besluit dat verschillende bronnen aantonen dat Salvadoranen die terugkeren zich fundamenteel in dezelfde situatie bevinden als personen die niet emigreerden en anderzijds dat deze informatie erop wijst dat verzoekers wel degelijk een verhoogd en reëel risico op ernstige schade lopen, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, bij terugkeer in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, meer bepaald, moord, "*seksueel geweld, foltering of ander kwaad*". Uit dit rapport blijkt volgens verzoekers bovendien dat terugkeerders een groot risico lopen om afgeperst te worden. In dit verband hekelen verzoekers dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer geen reëel risico op ernstige schade vormt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Luidens

de verzoekschriften heeft de verwerende partij in andere zaken beslist dat afpersing wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken. Zij benadrukken dat afpersing dan ook wel degelijk een daad van vervolging kan uitmaken of een reëel risico op ernstige schade kan teweegbrengen. Voorts citeren verzoekers uit arrest nr. 257 185 van 24 november 2021 van de Raad, waarin een weigeringsbeslissing betreffende een Salvadoraan vernietigd werd omdat het risico op ernstige schade bij terugkeer niet afdoende werd onderzocht. Zij besluiten dat uit de door de Raad in dit arrest aangehaalde rapporten immers blijkt dat er wel een risico zou zijn en dat er met verscheidende elementen rekening moet worden gehouden, waaronder de duur van het verblijf in het buitenland, het land van verblijf, de mate van vermogendheid en het type problemen die men voor vertrek heeft gehad. Vervolgens gaan verzoekers in op hun individuele situatie. Zij benadrukken dat verzoeker al ruim drie jaar in België is, dat hij bij vertrek uit El Salvador een jonge twintiger was, dat hij thans kampt met psychologische problemen, dat hij nog amper familie heeft in El Salvador en dat hij uit een door bendes gecontroleerd gebied afkomstig is. Voorts, wat betreft verzoeksters, onderstrepen zij dat zij allebei al meer dan een jaar in België zijn, dat zij amper nog familie hebben in El Salvador en dat zij afkomstig zijn uit een door bendes gecontroleerd gebied. Zij wijzen in dit verband nog op het kwetsbaar profiel van verzoeksters als vrouwen. Zij stellen dat de verwerende partij nalaat om op dit vlak een individuele beoordeling te maken en verwijzen in dit verband naar algemene informatie over vrouwen in El Salvador. Verzoekers besluiten dat er in de bestreden beslissingen nergens een beoordeling *in concreto* wordt gemaakt van het risico op ernstige schade die zij zouden lopen in geval van terugkeer, in het licht van de door hen geciteerde rechtspraak van de Raad.

Anderzijds menen verzoekers dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat, hoewel de verwerende partij van oordeel is dat het geweld in El Salvador geen willekeurig geweld uitmaakt binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verschillende legitieme bronnen aantonen dat de situatie in El Salvador precair is en dat geweld er welig tiert. Zij vervolgen dat de overheid in El Salvador zelfs de noodtoestand heeft uitgeroepen omwille van het bendege geweld. Volgens hen toont dit aan dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Voorts betogen verzoekers dat het aanhoudend en hevig bendege geweld in El Salvador dient te worden beschouwd als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij citeren uit een rapport van het *Georgetown Institute for Women and Peace*. Zij merken op dat: *“El Salvador staat op de derde plaats waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld, na Syrië op de eerste plaats en Zuid-Soedan op de tweede plaats. Bovendien is de hoofdstad op wereldschaal veruit de gevaarlijkste stad ter wereld.”* Tevens citeren zij uit een rapport van OSAC over El Salvador van 2020.

3.1.2. Verzoekers vragen de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgend stuk bij de voorliggende verzoekschriften:

- e-mail advocaat aan de commissaris-generaal d.d. 2 maart 2023 met psychologisch attest (stuk 2 bij het verzoekschrift in de zaak RvV 292 698).

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.6. Bijzondere procedurele noden

3.3.6.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal oordeelde dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke maatregelen rechtvaardigt.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekers advocaat op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal terloops aangaf dat verzoeker psychologische problemen heeft en dat er hiervan nog enkele attesten zouden worden bezorgd.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, dat er, daar er tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen stukken ter staving hiervan werden voorgelegd en aangezien dit alles pas werd aangebracht op het einde van het persoonlijk onderhoud en enkel door de advocaat en er tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen indicaties waren die konden wijzen op het feit dat verzoeker kampt met psychische problemen, voor de zekerheid op het einde van het persoonlijk onderhoud – nadat zijn advocaat zijn psychische problemen (voor het eerst) ter sprake bracht – nogmaals hiernaar gevraagd werd.

Verzoeker gaf alsdan aan dat hij het vooral hier in België erg moeilijk is beginnen krijgen omwille van de onzekere situatie waarin hij verkeert. Hij zou moeilijk de slaap kunnen vatten en met angsten worstelen. Hij denkt dat dit deels te wijten is aan wat hij in El Salvador heeft meegemaakt en deels aan wat hij in België heeft meegemaakt, zijnde dat hij hier vaak genegeerd wordt als hij in het Engels praat of met zijn

vriendin samen is. Hij verklaarde voorts dat hij naar aanleiding van deze mentale problemen in therapie zou zijn bij een psycholoog (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13).

In dit verband dient te worden aangestipt dat verzoeker nooit eerder tijdens de administratieve procedure enige melding maakte van psychologische problemen, laat staan dat deze hem zouden verhinderen op functionele en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Verder stelde de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker zelf uitdrukkelijk bevestigde dat het persoonlijk onderhoud op een normale en vlotte manier is kunnen verlopen en dat de communicatie met de tolk vlot is verlopen (*ibid.*, p. 13). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat dit onderhoud op een normale wijze is geschied en kunnen geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Verzoeker toont het tegendeel alleszins niet aan.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals benadrukte dat nog documenten ter staving van verzoekers psychologische problemen zouden worden voorgelegd en dat de commissaris-generaal na het persoonlijk onderhoud op 27 februari 2023, toen bleek dat verzoekers advocaat na een maand nog steeds geen dergelijke documenten had neergelegd, op maandag 27 maart 2023 nogmaals telefonisch contact met de advocaat opnam om deze alsnog te bekomen. Uiteindelijk verstuurt verzoeker pas drie dagen nadat nogmaals telefonisch gevraagd was de stavingstukken over te maken waarvan reeds melding werd gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, *i.e.* op donderdag 2 maart 2023, een e-mail naar het commissariaat-generaal met daarbij gevoegd één psychologisch attest (stuk 2 bij het verzoekschrift in de zaak RvV 292 698). Uit de e-mail valt op te maken dat deze werd verstuurd om 16u36, waardoor redelijkerwijze niet uit te sluiten valt dat de bestreden beslissing reeds eerder die dag werd genomen. Wat er ook van zij, de Raad beschikt inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat het attest, zoals gevoegd bij de betreffende e-mail, elementen bevat die de voorgaande beoordeling in verband met het al dan niet voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte in een ander daglicht kan plaatsen, meer nog, hij verstrekt daartoe geen enkele informatie of duiding.

Nog daargelaten deze vaststellingen, dient er op basis van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Gelet op wat volgt, blijkt dat verzoekers psychologische problemen de vaststellingen, op basis waarvan wordt geconcludeerd dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming, niet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.3.6.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers de terechte pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van eerste en tweede verzoekster, waarin er wordt geoordeeld dat er geen bijzondere procedurele noden voorhanden zijn in hun hoofdte en dat aan hen geen steunmaatregelen dienen te worden toegekend, volledig ongemoeid laten, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, El Salvador, te worden vervolgd door de bende MS13, nadat verzoeker drie maal weigerde om zich bij deze bende aan te sluiten.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, dienen te koesteren. Vooreerst (i) blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen die actief zijn in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen worden bestempeld als een *de-facto* autoriteit, die eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met het Verdrag van Genève. Verder is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat verzoekers profiel van jongeman, die riskeert gedwongen te worden gerekruteerd door bendes, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast (ii) kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers' gezamenlijk voorgehouden relaas. Zo (a) kunnen er tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds en die van verzoeksters anderzijds over het aantal incidenten met bendeleden die verzoeker meemaakte en het moment waarop hij verzoeksters hierover inlichtte. In dit verband merkt de commissaris-generaal nog op dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de redenen die verzoeker voorop stelt voor waarom hij verzoeksters in eerste instantie niet had ingelicht over de twee eerste contacten die hij had met het bendelid. Voorts (b) kunnen er tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en eerste verzoekster enerzijds en tweede verzoekster anderzijds inzake het incident van 16 januari 2020 – het derde incident volgens verzoeker en het tweede volgens verzoeksters. Bovendien (c) is verzoekers' besluit om verzoeker eerst te laten onderduiken bij zijn tante, terwijl verzoeksters achterbleven in de woonplaats van verzoekers, zeer opmerkelijk om niet te zeggen weinig ernstig, gelet op verzoekers verklaring dat het bendelid ook zijn familie had bedreigd. Ook (d) over het incident dat eerste verzoekster zou zijn overkomen op 20 januari 2020, leggen verzoeker en tweede verzoekster enerzijds en eerste verzoekster anderzijds tegenstrijdige verklaringen af. Tevens (e) kunnen er flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers' onderlinge verklaringen inzake de aangifte die eerste verzoekster zou hebben gedaan van het incident dat haar op 20 januari 2020 zou zijn overkomen. Daarbij komt nog (f) dat het, wat betreft de aangifte zelf die eerste verzoekster zou hebben gedaan, opmerkelijk is dat zij enkel melding maakte van de feiten die zich op 20 januari 2020 zouden hebben voorgedaan, maar hierbij heeft nagelaten om ook maar met één woord te reppen over de feiten die verzoeker waren overkomen op 16 januari 2020, zeker gelet op het feit dat zij ervan overtuigd waren dat beide feiten verband houden met elkaar. Verder (g) dient te worden opgemerkt dat het incident dat tweede verzoekster zou zijn overkomen op 27 januari 2020, waarbij zij door twee mannen werd belaagd die het op haar GSM gemunt hadden, slechts een loutere bewering is en dat dit een incident van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft. In dit verband stelt de commissaris-generaal nog dat, voor zover zij zouden willen laten uitschijnen dat dit incident gelinkt is aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend, aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Tot slot (h) dient te worden opgemerkt dat verzoeksters nog ruim twee jaar in El Salvador zijn gebleven na het vertrek van verzoeker bij hun zus/tante en dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij er in die periode incidenten of problemen hebben meegemaakt. Voorts (iii) zijn er geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zouden worden, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico zouden lopen te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Tot slot (iv) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoeksters, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.7.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.7.3. In de verzoekschriften betogen verzoekers vooreerst dat problemen met bendegeweld wel degelijk kunnen vallen onder één van de gronden van vervolging opgenomen in het Verdrag van Genève. De commissaris-generaal erkent dit in de bestreden beslissingen, doch met de nuance dat dit niet vanzelfsprekend is. Concreet luiden de bestreden beslissingen in dit verband als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, deze bendes dan nog eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale

bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Verzoekers slagen er geenszins in om deze overwegingen met concrete, overtuigende elementen in een ander daglicht te plaatsen. Voorts slagen zij er geenszins in aan te tonen dat hun problemen van bendege geweld kunnen verbonden worden aan één van de gronden van het Verdrag van Genève. Zij komen niet verder dan te stellen dat zij niet weten waarom verzoeker door het bendelid in kwestie gevisieerd werd en dat het derhalve geenszins uitgesloten kan worden dat hij gevisieerd werd omwille van het behoren tot een bepaalde (sociale) groep. Dit is geenszins afdoende om aan te tonen dat hun problemen met bendege geweld onder één van de gronden van vervolging van het Verdrag van Genève vallen.

In dit verband kan tevens naar de volgende pertinente overweging van de commissaris-generaal worden verwezen:

“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, i.c. een jongeman die riskeert gedwongen te worden gerekruteerd door bendes, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

3.3.7.4. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' gezamenlijk voorgehouden relaas.

3.3.7.4.1. Vooreerst kunnen er meerdere flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers' onderlinge verklaringen over hun vermeende problemen. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“Zo verklaarde u dat u drie keer contact heeft gehad met één specifiek bendelid die u telkens benaderde om u te overtuigen om tot hun bende toe te treden: één keer in november 2019, één keer begin december 2019 en één keer op 16 januari 2020. U zou de eerste twee keer dat u werd benaderd door het bendelid uw moeder noch uw zus hebben ingelicht over hetgeen u was overkomen om hen niet nodeloos ongerust te maken. Het is pas nadat u de derde keer op erg agressieve wijze werd benaderd dat u hen had ingelicht. U zou hen toen ook hebben verteld over de twee eerder contacten die u had gehad met dit bendelid. U werd nog gevraagd of uw moeder u dan niet had geconfronteerd met de vraag waarom u haar niet eerder van de eerste twee contacten op de hoogte had gebracht. U bevestigde dat zij dit inderdaad had gedaan en voegde eraan toe dat u haar dan had geantwoord dat u haar en uw zus niet had willen ongerust maken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 50, 51, 52, 56-59, 64, 66, 67 en 70).

Uw moeder daarentegen verwees slechts naar twee contacten tussen uzelf en het bendelid (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 122, 124). Bovendien liet uw moeder eveneens optekenen dat zij al eerder contact had opgenomen met haar zus over het probleem dat u met bendeleden had, meer bepaald naar aanleiding van het contact dat er tussen u en dit bendelid was aan de bushalte(s) (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 139), terwijl u nochtans uitdrukkelijk had laten optekenen dat u

uw moeder pas inlichtte van de drie aanvaringen na het derde incident op 16 januari 2020 en nadat u op een agressieve manier was benaderd (zie supra).

Ook uw zus verwees naar slechts twee contacten tussen uzelf en het bendelid (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vraag 62).

[...]

Op 16 januari 2020 zou u naar eigen zeggen op weg geweest zijn naar een winkel, toen u dus op agressieve wijze door het bewuste bendelid was aangepakt. U zou onmiddellijk na dit incident naar huis gegaan zijn en dus niet meer naar de winkel zijn gegaan. U zou thuis aangekomen zijn ergens tussen 11 en 13 uur, waar u dan uw moeder en uw zus inlichtte over hetgeen u zonet was overkomen zonder evenwel alle details te geven. Jullie zouden dan uw tante op de hoogte hebben gebracht en afgesproken hebben dat u een tijd bij haar zou onderduiken. Na enkele uren zou u het huis terug hebben verlaten om met de bus naar Santatecla te gaan waar uw tante werkte en waar zij u zou hebben komen afhalen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 71-83).

Uw moeder legde hieromtrent gelijkaardige verklaringen af als u (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vragen 127-143).

Uw zus evenwel legde over de feiten van die dag echter flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zij verklaarde dat u die dag was gaan werken en dus niet dat u die dag op weg was naar de winkel. U zou, althans in de versie van uw zus, vervolgens dat bendelid zijn tegengekomen en agressief zijn behandeld om dan uw moeder telefonisch in te lichten over hetgeen u was overkomen. Uw zus zou toen ook op de hoogte zijn gekomen aangezien ze zich vlakbij uw moeder bevond toen zij dat telefoontje van u ontving. U zou dan, nog steeds in de versie van uw zus, naar uw werk zijn gegaan en pas 's avonds na uw werk omstreeks 17.30 à 18 uur naar huis zijn gekomen. Uw zus herinnerde zich niet meer precies wanneer u naar uw tante vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vragen 90-106). Uw zus werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden. Zij liet uitschijnen dat uw moeder wellicht door de zenuwen dingen had laten optekenen die niet klopten (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vraag 91). Dat ze verder eveneens liet optekenen niet te weten welke versie van de feiten uw moeder had weergegeven (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vraag 96), is wel heel opvallend en doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat, indien jullie relaas de waarheid betreft, er maar één versie van de feiten is en er aldus geen twijfel zou zijn omtrent 'welke versie' werd weergegeven.

Voorgaande vaststellingen en de opmerkelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook reeds in ernstige mate jullie geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn er nog een aantal vaststellingen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

[...]

Over het incident dat uw moeder zou zijn overkomen op 20 januari 2020, legden u en uw moeder bovendien weerom opvallend tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat uw moeder direct na het incident haar zus, uw tante, had opgebeld waarna uw tante en haar man, uw moeder en uw zus hadden bij jullie thuis ophaalden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 106-111). Uw moeder daarentegen verklaarde dat zij met uw zus diezelfde dag met de bus naar uw tante afreisden (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vragen 170-172). Uw zus haar verklaringen dienaangaande kwamen grotendeels overeen met uw verklaringen. Uw zus werd geconfronteerd met de afwijkende verklaringen afgelegd door uw moeder. Ze kon deze ongerijmdheid evenwel niet uitklaren maar beperkte zich tot het betwisten van wat uw moeder had aangehaald en het bevestigen van haar eigen, en uw, verklaringen als zouden zij door uw tante met de auto zijn opgehaald (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vragen 82-88). Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan.

Ook wat de aangifte betreft die uw moeder zou hebben gedaan van het incident dat haar op 20 januari 2020 zou zijn overkomen konden er flagrant tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen worden vastgesteld. Uw moeder en uzelf verklaarden dat de aangifte werd gedaan op 22 januari 2020 en ook dat uw moeder alleen naar het politiekantoor is gegaan met een taxi (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 115-118 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXX, vragen 175-179). Uw zus

daarentegen verklaarde dat uw moeder op de 20ste januari, de dag van het incident zelf, reeds aangifte deed en ook dat ze samen met uw tante en nonkel hiervoor naar het politiekantoor was gegaan. Uw zus opnieuw geconfronteerd met deze ongerijmdheden, kwam ze niet verder dan op te merken dat ze het zich niet meer zo goed kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 107-114). Dit overtuigt allerminst daar logischerwijs kan verondersteld worden dat uw zus dit dan ook direct zo zou hebben aangegeven.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

In hun verzoekschriften trachten verzoekers deze tegenstrijdigheden toe te schrijven aan het feit dat deze betrekking hebben op hun verklaringen over gebeurtenissen waar zij vaak niet allemaal aanwezig waren en dat zij de informatie over deze gebeurtenissen slechts hadden van horen zeggen. Gezien verzoekers hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten of er niet naar willen terugkeren omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij allen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij allen beroepen op dezelfde asielmotieven en vrees, mocht redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk om hun verzoeken om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven, zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. In deze kan nog worden opgemerkt dat eerste en tweede verzoekster pas veel later naar België kwamen dan verzoeker, doch dat zij nog bijna een maand lieten tussen hun aankomst en het moment waarop verzoeker zijn tweede verzoek en verzoeksters hun eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden, *quod non in casu*. Dat verzoekers dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over dusdanig cruciale elementen in hun relaas, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan hun asielmotieven. Dat verzoekers doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegden (over de gebeurtenissen waarbij zij wel zelf aanwezig waren), doet verder geenszins afbreuk aan het feit dat verzoekers over meerdere essentiële onderdelen van hun gezamenlijk asielrelaas onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen, terwijl van hen, zo weze herhaald, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij het met elkaar zouden hebben gehad over hun gezamenlijk voorgehouden relaas en dat zij over het volledige relaas (onderling) coherente en consistente verklaringen kunnen afleggen.

Verzoekers trachten de bovenvermelde pertinente vaststellingen te verschonen door het tijdsverloop tussen het moment van de eerste ontmoetingen van verzoeker met het kwestieuze bendelid en het moment waarop hij eerste en twee verzoekster hierover inlichtte enerzijds en tussen het moment van de feiten en de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming in België anderzijds. De Raad merkt op dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere overigens verschoonbaar tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen van verzoeker in het land van herkomst en het melden hiervan aan verzoeksters enerzijds en het tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België anderzijds, allerminst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die de directe aanleiding vormen van het vertrek uit het land van herkomst. Daar de in hun verzoeken om internationale bescherming aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven aangezien zij hierdoor het besluit namen hun land te ontvluchten en om internationale bescherming te verzoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers bij machte zouden moeten zijn deze ook in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*.

Tot slot wijzen verzoekers in dit verband op de psychologische problemen van verzoeker en op het feit dat eerste en tweede verzoekster te kampen hebben met enorme angsten. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers psychologische problemen, zijnde stress, angsten en slaapproblemen, niet van die aard zijn dat zij dergelijke flagrante tegenstrijdigheden kunnen verklaren, te meer gelet op de voorgaande vaststellingen dat verzoeker ondanks zijn psychologische problemen terdege in staat bleek te zijn om deel te nemen aan zijn procedure om internationale bescherming, hij – zoals hij zelf in zijn verzoekschrift benadrukt – coherente en gedetailleerde verklaringen aflegde en het gebrek aan andersluidende

elementen in de verzoekschriften. Los van de aard van verzoekers psychologische problemen kan bovendien worden opgemerkt dat psychologische problemen een verklaring zouden kunnen bieden moesten de verklaringen van eerste en tweede verzoekster onderling consistent zijn, doch niet te rijmen vallen met deze van verzoeker, *quod non in casu*. Dat er wisselend tussen verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoekster over meerdere essentiële elementen van het gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen kunnen worden vastgesteld, kan hier niet door verschoond worden. Dat verzoeksters enorme angsten zouden hebben opgelopen in El Salvador kan enigszins worden aangenomen. Zij hebben echter nergens eerder tijdens de administratieve procedure melding gemaakt van het feit dat zij dermate ernstige angsten hebben opgelopen waardoor zij niet in staat zijn coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over hun problemen in El Salvador. Dit voor het eerst *post factum* opwerpen ter verschoning van de hoger weergegeven en pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden is geenszins ernstig.

3.3.7.4.2. In verband met verzoekers' (tegenstrijdige) verklaringen over het aantal incidenten met bendeleden die verzoeker meemaakte en het moment waarop hij verzoeksters hierover inlichtte, merkt de commissaris-generaal verder terecht op dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de redenen die verzoeker voorop stelt voor waarom hij verzoeksters in eerste instantie niet had ingelicht over de twee eerste contacten die hij had met het kwestieuze bendelid. De bestreden beslissingen luiden in dit verband als volgt:

"In ditzelfde verband verklaarde u dat u uw moeder en uw zus in eerste instantie niet had ingelicht over de twee eerste contacten met het bendelid omdat u ervan uitging dat het wel zou overwaaien. U werd er evenwel op gewezen dat het eerder naïef was om dit te denken en zelfs weinig geloofwaardig, gezien de context die u zelf had geschetst en waarbij u zelf verklaarde het overgrote deel van de keren – u had het over 80% van de tijd dat u in de richting van de bushalte, waar u sinds de eerste aanvaring de bus nam, stapte dat ene bendelid aan de hoofdbushalte opmerkte (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 51). U bevestigde dat het inderdaad dwaas was om ervan uit te gaan dat het wel zou overwaaien. U haalde wel nog aan niet te hebben verwacht dat het bendelid plots zo hard zou toeslaan. (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 65). Ook deze laatste nuancering van u doet echter de wenkbrauwen fronsen. Het is immers algemeen bekend dat bendeleden in El Salvador zich op grote schaal van geweld bedienen om hun doelen te bereiken."

In weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, wordt verzoeker in het bovenvermelde geenszins verweten dat hij eerste en tweede verzoekster initieel niet inlichtte over zijn eerste (tweede, afhankelijk van naar wiens verklaringen gekeken wordt) contact met het bendelid. De commissaris-generaal verwijt hem hier echter wel terdege dat zijn verklaringen voor waarom hij verzoeksters in eerste instantie niet op de hoogte bracht, niet aannemelijk zijn. Hoewel verzoekers in de verzoekschriften betogen dat verzoeker dit niet deed uit schaamte, zoals zijn advocaat aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal benadrukte, verklaarde verzoeker zelf – wanneer hij hiernaar gevraagd werd – dat hij dit niet deed omdat eerste en tweede verzoekster dramatisch zijn en hij dacht dat het wel zou overwaaien. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat dit weinig geloofwaardig is, gezien de door hemzelf geschetste context. Ook de verklaring die hij aflegde toen hij hiermee geconfronteerd werd, met name dat hij niet verwacht had dat het bendelid plots zo hard zou toeslaan, valt dan weer niet te rijmen met het algemeen gekend gegeven dat bendeleden in El Salvador zich op grote schaal van geweld bedienen om hun doel te bereiken.

3.3.7.4.3. Bovendien valt verzoekers' besluit om verzoeker eerst te laten onderduiken bij zijn tante, terwijl verzoeksters achterbleven in de woonplaats van verzoekers, moeilijk te rijmen met verzoekers verklaring dat het kwestieuze bendelid ook zijn familie had bedreigd. De bestreden beslissingen overwegen hierover het volgende:

"Zo dient te worden opgemerkt dat jullie besluit om u eerst te laten onderduiken bij uw tante terwijl uw moeder en zus achterbleven in jullie woonplaats, zeer opmerkelijk om niet te zeggen weinig ernstig is. U had immers laten optekenen dat het bendelid in niet mis te verstane bewoordingen ook uw familieleden had bedreigd: "het probleem zou voor uw familie zijn als u het besluit nam om het niet te doen". Gezien deze door u geschetste gang van zaken gaf uw vlucht uit de stad aan de bende het signaal om hun eis tot toetreding te negeren, waardoor u aldus, conform de bendelogica, uw familieleden blootstelde aan vervolging door deze bendeleden. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde te begrijpen dat dit allemaal raar overkomt. U voegde eraan toe dat de druk van het moment jullie ertoe had aangezet om wellicht de verkeerde beslissing te nemen, maar u verklaarde duidelijk dat het zo is gegaan en dat u niet inzag waarom u erover zou moeten liegen. U herhaalde dat u in de eerste plaats werd geviseerd en pas

in de tweede plaats uw familieleden en ook dat jullie op korte termijn dienden te beslissen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 84-88). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Dat u uw moeder en zus, die u typeerde als erg ongerust, van het nerveuze type en zich snel ongerust te maken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 52, 57, 70, 76 en 112) vervolgens gewoon achterliet bij jullie thuis, terwijl jullie toch weet hadden van de risico's die dit mogelijks voor hen met zich meebracht, dit gelet op de uitdrukkelijke bedreigingen die ook aan hun adres werden geuit (zie supra + notities persoonlijk onderhoud vraag 87), is gewoonweg onbegrijpelijk. Dat jullie op korte termijn een beslissing zouden hebben moeten nemen, kan overigens ook geenszins verduidelijken waarom jullie dan niet direct samen bij uw tante zouden hebben kunnen onderduiken. Uw moeder en zus zouden immers amper vier dagen nadat u naar uw tante trok, ook naar daar gekomen zijn. Na een telefoontje van uw moeder ging uw tante bovendien samen met haar man direct uw moeder en zus thuis ophalen (zie infra). Dit wijst er eens te meer op dat hun vlucht naar Zaragoza niet veel voorbereiding of moeilijkheden met zich meebracht waardoor het eens zo onbegrijpelijk is dat jullie dan niet gewoon samen op hetzelfde moment naar Zaragoza trokken."

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de administratieve dossiers.

In de verzoekschriften komen verzoekers niet verder dan het herhalen van de verklaring die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf toen hij met dit gegeven geconfronteerd werd, met name dat dit een beslissing was die genomen werd onder enorme druk en dat hij eerst vertrok omdat hij rechtstreeks bedreigd werd en eerste en tweede verzoekster daags nadien vertrokken. Hiermee slagen verzoekers er geenszins in de in de bestreden beslissingen opgenomen redenen, voor waarom deze uitleg geenszins kan overtuigen, in een ander daglicht te plaatsen.

Dat hieruit blijkt dat verzoekers in eerste instantie niet de intentie hadden om te vluchten en eerst een alternatief zochten in eigen land, neemt niet weg dat zowel verzoeker als eerste en tweede verzoekster, als familieleden van verzoeker, volgens hun beweringen bedreigd werden door bendes, waardoor niet kan ingezien worden waarom zij besloten om eerst verzoeker alleen te laten onderduiken. Deze bewering dat zij eerst intern gevlucht waren – die zij ter terechtzitting herhalen maar overigens geenszins staven – kan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen en de daaruit volgende ongeloofwaardigheid van het gezamenlijk voorgehouden relaas.

3.3.7.4.4. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige terechte pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen, zoals hierna weergegeven, volledig ongemoeid laten zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

"Wat de aangifte zelf betreft die uw moeder zou hebben gedaan is het overigens opmerkelijk om vast te stellen dat ze enkel melding maakte van de feiten die zich op 20 januari 2020 zouden hebben voorgedaan, maar hierbij heeft nagelaten om met één woord te reppen over de feiten die u waren overkomen op 16 januari (zie vertaling aangifte: notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vraag 192). Luidens jullie eigen verklaringen waren jullie er nochtans van overtuigd dat beide feiten verband houden met elkaar. Uw moeder werd gevraagd om hiervoor een uitleg te geven. Ze verklaarde dat het in El Salvador het altijd een risico inhoudt om aangifte te doen van bendegegeweld gerelateerde feiten aangezien bendeleden vaak geïnfiltreerd zijn in de politie. Deze uitleg kan allerm minst overtuigen aangezien uw moeder door aangifte te doen over de feiten die haar zouden zijn overkomen wel aangifte deed, terwijl het hier eveneens om aan bendegegeweld gerelateerde feiten ging. Uw moeder repliceerde hierop dat de feiten die u als jongeman waren overkomen iets alledaags zijn voor de politie en dat de politie hier wellicht geen aandacht aan schenkt (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 20-25). Ook deze uitleg kan allerm minst overtuigen ingeval van een waarachtig relaas. Immers de feiten die u zouden zijn overkomen op 16 januari 2020 betroffen een gewelddadig incident, waarbij fysieke agressie en doodsb bedreigingen aan te pas kwamen. Om dit dan af te doen als iets alledaags is niet ernstig te noemen. Uzelf werd hier ook om een reactie gevraagd. U antwoordde dat u evenmin begreep waarom uw moeder in de aangifte van de feiten die haar waren overkomen, niet had verwezen naar de feiten die u vier dagen eerder waren overkomen. U verklaarde dat uw moeder het niet wilde zeggen. U voegde er ook aan toe dat de politie vaak gaan aandacht schenkt aan aangiftes omwille van bedreigingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 119). Jullie argumentatie houdt geen steek. Immers, de feiten die uw moeder op 20 januari 2020 zou hebben meegemaakt betroffen eveneens een bedreiging. Waarom uw moeder het dan wel de moeite zou hebben gevonden om hiervan melding te maken bij de politie maar niet van wat u was overkomen omdat 'bedreigingen vaak niet ernstig genomen worden', snijdt geen hout.

[...]

Voorts dient nog te worden gewezen op het incident dat uw zus zou zijn overkomen op 27 januari 2020 waarbij ze door twee mannen werd belaagd die het op haar GSM hadden gemunt. Los van het feit dat dit loutere beweringen betreffen die op geen enkele manier worden gestaafd, moet voorts worden opgemerkt dat het hier een incident van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft wat geenszins resulteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat dit incident gelinkt is aan de problemen die u zou hebben gekend, dient vooreerst nogmaals te worden onderstreept dat, zoals hierboven werd aangetoond, aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Uw moeder noch uw zus haalden doorheen hun verklaringen omtrent het incident wat uw zus op 27 januari 2020 zou hebben meegemaakt ook geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 115-121 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 181-188).

Tot slot, doch niet in het minst, dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder en uw zus nog ruim twee jaar in El Salvador zijn gebleven na uw vertrek. Ze verbleven in de stad Zaragoza bij uw tante. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze er in die periode incidenten of problemen hebben meegemaakt. Het enige wat ze aanhaalden, was dat ze via burens hadden vernomen dat er zich op een gegeven moment verdachte auto's ophielden in de buurt (zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 205-211 en zie notities persoonlijk onderhoud XXXXXXXX, vragen 122-126). Uw moeder noch uw zus zelf hebben deze auto's ooit opgemerkt. Dient ook hier weer te worden opgemerkt dat uw moeder en zus hier niet verder komen dan het uiten van blote beweringen die niet worden gestaafd. Dat ze via burens zouden vernomen hebben dat er 'verdachte' wagens in de buurt waren, kan hoe dan ook geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Op geen enkel moment werden concrete objectieve elementen aangebracht die deze nood in hun hoofde omwille van deze beweerde verdachte auto's zou kunnen aantonen.

Bovendien spreken uw moeder en uw zus zich ook hier weer tegen over de start en de duur van de periode waarin deze wagens zouden zijn verschenen in de buurt van het huis van uw tante. Uw moeder verklaarde dat dit gedurende ongeveer een periode van drie maanden was en meer bepaald in het begin van de periode van twee jaar (zie notities persoonlijk onderhoud 2214773, vragen 208 en 209), terwijl uw zus verklaarde dat het begon zeer kort nadat zij naar het huis van uw tante waren verhuisd en dat de hele periode van twee jaar is blijven aanhouden (zie notities persoonlijk onderhoud 2214774, vragen 122 en 123)."

3.3.7.4.5. Voorts opperen verzoekers dat de commissaris-generaal enkel elementen à charge zoekt, en de elementen à décharge wegwuift. De Raad stelt, mede gele op het voorgaande, vast dat dit een loutere blote bewering is. Verzoekers verduidelijken geenszins welke elementen in hun voordeel niet door de commissaris-generaal in rekening werden gebracht.

3.3.7.4.6. Waar verzoekers in de verzoekschriften voorhouden dat objectieve elementen, zoals landeninformatie, dienen door te wegen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas, onderstreept de Raad dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas rekening moet worden gehouden met alle elementen van het verzoek om internationale bescherming.

In hetgeen voorafgaat, werd rekening gehouden met de algemene toestand in El Salvador, zoals beschreven in algemene landeninformatie. Dat het door verzoekers gezamenlijk voorgehouden relaas perfect kadert in de algemene situatie in El Salvador kan echter geen afbreuk doen aan de voorgaande pertinente vaststellingen, die betrekking hebben op de persoonlijke door verzoekers voorgehouden situatie en die zowel op verzoekers' verklaringen als de beschikbare landeninformatie gebaseerd zijn.

Verzoekers verwijzen in de verzoekschriften voorts op het feit dat zij leefden in een door bendes gecontroleerd gebied, dat zij amper nog een netwerk hebben in El Salvador, dat zij zich al enige tijd in België bevinden, dat verzoeker en tweede verzoekster El Salvador als jonge twintigers verlieten en dat verzoeker met psychologische problemen kampt, om te besluiten dat hun vrees wel degelijk gegrond is. De Raad benadrukt vooreerst dat zowel verzoekers als tweede verzoekster al gedurende meerdere jaren meerderjarig waren op het moment dat zij hun huidige verzoeken om internationale bescherming indienden, waardoor geenszins kan worden ingezien hoe hun leeftijd afbreuk zou kunnen doen aan de voorgaande pertinente vaststellingen. Gelet op het voorgaande, kan ook verzoekers psychologische toestand het voorgaande niet verschonen. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift van verzoeker voorhouden, is het gegeven, als zou verzoeker vóór zijn problemen in El Salvador een kerngezonde jongen zijn geweest en slechts op heden kampt met psychologische problemen, geenszins

een geloofwaardigheidsindicator voor wat betreft hun problemen in El Salvador. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij het vooral in België erg moeilijk begon te krijgen omwille van de onzekere situatie waarin hij verkeert. Tot slot valt ook niet in te zien hoe de overige door verzoekers in hun verzoekschriften vermelde elementen de voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.3.7.5. In zoverre verzoekers in de verzoekschriften aanvoeren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland, dient gewezen te worden op het volgende.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 (hierna: COI Focus van 13 juli 2021), kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI Focus van 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer, maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus van 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden vóór hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds. Waar verzoekers in de verzoekschriften stellen dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat er wel risico's zijn voor terugkeerders naar El Salvador, wijst de Raad erop dat zij het hebben over de eerste situatie.

Het *Human Rights Watch*-rapport van februari 2020, waarnaar verzoekers in de verzoekschriften verwijzen en uit citeren en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendege geweld en die reeds vóór hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf vóór het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus van 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risico verhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van het UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar het UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier evenwel niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen van verzoekers met leden van de bende MS13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij vóór hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen in hun hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland hebben verbleven, is – gelet op het bovenvermelde – geenszins voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken zouden kunnen krijgen met afpersing. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerder meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Bovendien blijkt afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In die zin en mede gelet op het voorgaande, kan wel degelijk gesteld worden dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland (zonder meer) zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing *in beginsel* – uitzonderingen zijn dus mogelijk – als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging, in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen niet geloofwaardig worden geacht.

Waar verzoekers in de verzoekschriften verwijzen naar 's Raads arrest nr. 257 185 van 24 november 2021, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar dit arrest gaat over Salvadoranen die in het verleden reeds te maken hadden met afpersing vanwege bendes, *quod non in casu*.

In de verzoekschriften wijzen verzoekers er in dit verband op dat verzoeker en tweede verzoekster jong waren op het moment dat zij El Salvador verlieten, dat verzoeker psychische problemen heeft, dat zij amper nog familie hebben in El Salvador en uit een door bendes gecontroleerd gebied komen. Eerste en tweede verzoekster wijzen ook op het kwetsbaar profiel als vrouw. De Raad stelt vast dat zij hiermee geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging. Tevens kunnen zij hiermee geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun vermeende problemen met bendes vóór hun vertrek, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. Mede gelet op wat volgt onder punt 3.3.7.6., tonen zij ook niet aan dat deze factoren er alsnog toe zouden leiden dat zij door bendes zullen worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland. Tot slot werpen deze elementen ook geen ander licht op de bovenvermelde vaststellingen inzake de mogelijkheid dat zij bij terugkeer met afpersing kunnen te maken krijgen.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

3.3.7.6. In hun verzoekschrift betogen eerste en tweede verzoeksters ook meermaals dat zij als vrouwen in El Salvador een kwetsbaar profiel hebben. Zij verwijzen in dit verband naar de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022.

De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen

en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Het UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen de vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. IDHUCA meldt in zijn verslag over 2020 dat in de eerste helft van 2019 3.138 incidenten van seksueel geweld tegen vrouwen, waarvan 67% tegen minderjarigen, zijn gemeld. Het instituut vervolgt dat dit cijfer eigenlijk met vijf dient vermenigvuldigd te worden om het werkelijk aantal aanrandingen te verkrijgen, daar het grootste gedeelte van de aanrandingen niet gerapporteerd worden (COI Focus 4 juli 2022, p. 20).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw (*"depending on the particular circumstances of the case"*, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent het UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker om internationale bescherming onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van het UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het is aan verzoeksters om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, mag van verzoeksters worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen onder de punten 3.3.7.4. en 3.3.7.5. van het onderhavig arrest, maakten verzoeksters niet aannemelijk dat zij in het verleden problemen hadden met bendeleden. Dat zij in een door bendes gedomineerd gebied wonen, betekent niet dat zij bij terugkeer gevisieerd zullen worden omwille van hun vrouw zijn. Verzoeksters brengen voor het overige geen andere, concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van hun vrouw-zijn zouden worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar El Salvador. Aldus maken verzoeksters niet concreet aannemelijk dat zij omwille van hun risicoprofiel als vrouw in El Salvador worden gevisieerd.

3.3.7.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de door verzoeksters' advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijke onderhouden, oordeelt de Raad dat deze aan de voorgaande vaststellingen niets kunnen veranderen. De meeste van deze opmerkingen betreffen immers verduidelijkingen of toevoegingen van hetgeen er tijdens de persoonlijke onderhouden werd neergeschreven. De overige opmerkingen, waaruit wel blijkt dat bepaalde zaken anders geacteerd zouden zijn dan wat zij verklaarden, betreffen ofwel

rechtzettingen die niets veranderen aan het geheel van bovenstaande bevindingen en de algemene appreciatie, ofwel loutere *post factum* aanpassingen van hun verklaringen, aangepast aan de verklaringen die de overige familieleden over de problemen aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming.

3.3.7.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun gezamenlijk voorgehouden asielrelaas en dat zij evenmin aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun verblijf in het buitenland, of in geval van verzoeksters, omwille van hun geslacht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.7.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

3.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de vaststellingen daarover onder punt 3.3.7. van het onderhavig arrest.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken verder geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.8.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt het UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

Op 7 maart 2022 werd door de Salvadoraanse autoriteiten de noodtoestand uitgeroepen. In het kader hiervan wordt melding gemaakt van het op grote schaal arresteren en vasthouden van personen die ervan worden beschuldigd een band te hebben met de bendes. Hierbij is echter ook sprake van willekeurige arrestaties van onschuldige burgers, alsook van mishandelingen, mensenrechtenschendingen en extrajuridische arrestaties (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Hoewel er sprake is van een groeiende onzekerheid over de verdere evolutie, zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat ingevolge het uitroepen van de noodtoestand door de Salvadoraanse autoriteiten er alsnog sprake is van een situatie waarbij het geweld in El Salvador willekeurig van aard is. Hoewel de Salvadoraanse autoriteiten ook onschuldige burgers arresteren, blijkt uit de informatie dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Aldus dient vastgesteld dat de Salvadoraanse autoriteiten nog steeds voornamelijk burgers met een duidelijk profiel viseren. De informatie die verzoekers bijbrengen ligt in dezelfde lijn als de voorgaande analyse.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), en b), van de

Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in de gevallen van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Voor het overige brengen verzoekers geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. De informatie die verzoekers bijbrengen in hun verzoekschriften ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Er blijkt tevens uit dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is, doch dat dit geweld voornamelijk doelgericht van aard is en dus niet willekeurig.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekers menen dat er geen doeltreffende overheidsbescherming is in El Salvador tegen bendes, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is nu zij niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

3.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschriften verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.13. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in de zaak RvV 292 698 ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak RvV X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNs,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNs